

РЕШЕНИЕ

№ 25176

гр. София, 22.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав, в
публично заседание на 20.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анастасия Хитова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **2355** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 256, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Т. Б. З. срещу бездействие на областния управител на област С. да ѝ изплати в качеството на наследник на Л. М. М. обезщетение, дължимо съгласно Решение 130/17.02.2023 г. на Министерски съвет на Република България за отчуждаване на имоти и части от имоти- частна собственост, и Решение № 588/12.08.2024 г. на Министерски съвет на Република България за отчуждаване на имоти -частна собственост. Иска се ответникът да бъде осъден да ѝ изплати обезщетението.

Ответникът - областния управител на област С., в писмено становище от 26.03.2026 г. /л. 37/ оспорва жалбата. Посочва, че от страна на жалбоподателката не са представени всички необходими документи за изплащане на обезщетенията. Посочва още, че по негова сметка са преведени в цялост обезщетенията по Решение 130/17.02.2023 г. и Решение № 588/12.08.2024 г. на Министерски съвет на Република България. Установено е, че Т. Б. З. не е единствен наследник на Л. М. М.. Между наследниците на Л. М. М. за имотите, предмет на отчуждителните решения на МС, е налице делбено производство- образувано е гр. д. № 37680/2016 г. на СРС. След като бъдат определени квотите на всеки наследник с влязъл в сила съдебен акт, на Т. Б. З. ще бъде изплатено полагащото ѝ се обезщетение. Претендират се разноски.

В ОСЗ ответникът се представлява от юрк. С., която поддържа оспорването и искането за разноски.

Административен съд София град, 24 състав, намира следното от фактическа и правна страна:

С т. 38 от Решение 130/17.02.2023 г. на Министерски съвет на Република България за отчуждаване на имоти и части от имоти- частна собственост /л. 73/ е отчужден за държавна нужда ПИ с идентификатор 12084.2709.4 по КККР с площ за отчуждаване 7,508 дка, собственост на наследниците на Л. М. М.. Определено е обезщетение в размер на 294 972 лева.

С т. 15 от Решение № 588/12.08.2024 г. на Министерски съвет на Република България за отчуждаване на имоти -частна собственост /л. 61/ е отчужден за държавна нужда ПИ с идентификатор 49206.2655.1027 по КККР, идентификатор 49206.2655.17 по регистъра към одобрения ПУП, с площ 2, 909 дка, собственост на наследниците на Л. М. М.. Определено е обезщетение в размер на 218 873 лева.

С молби с вх.№ ОА23-6132/15.08.2025 г. /л 148/, вх.№ ОА23-6132-1/15.08.2025 г. /л 134/ и вх. № ОА23-6132-2/11.02.2026 г. /л. 133/ Т. Б. З. е поискала от областния управител на област С. да ѝ бъде изплатено дължимото обезщетение по горепосочените решения на МС. Посочила е, че е образувано гр.д. № 37680/2016 г. по описа на СРС /л. 134/, но от предмета на делото следвало да бъдат изключени ПИ 12084.2709.4 по КККР и ПИ с идентификатор 49206.2655.1027 КККР.

С писмо от 25.03.2026 г. /л. 166/ областният управител на област С. е уведомил настоящата жалбоподателка, че след извършена справка е установено, че имоти с ПИ 12084.2709.4 и ПИ с идентификатор 49206.2655.1027 КККР са обект на съдебна делба. Посочено е, че З. не е представила всички изискуеми документи за изплащане на определените с отчуждителните актове обезщетения, в т.ч. нотариално заверени декларации от всички съсобственици или нотариално заверен споразумителен протокол, определящ дяловете на наследниците на Л. М. М..

Видно от представена от СРС справка по гр. д. № 37680/2016 г. /л. 43/, същото е с предмет съдебна делба и е образувано по искова молба на А. Г. З. срещу ответниците Л. Г. Л., Г. Х. Е., Т. М. Т., Т. Б. З., К. Б. Б. и Д. Б. Б.. Видно от справка с изх. № 4048/21.04.2026 г. на СРС /л. 46/, сред имотите така, както са поискани и е допусната делба, попадат ПИ с ПИ 12084.2709.4 по КККР и ПИ с идентификатор 49206.2655.17 по КККР. С определение от 20.03.2026 г. /л 46/ по делото е допусната СТЕ, която да установи дали ПИ с идентификатор 49206.2655.17 КККР и имотът, предмет на Решение № 588/12.08.2024 г. на МС с идентификатор 49206.2655.1027 КККР, номер на имота към регистъра на одобрения ПУП 49206.2655.17, са идентични.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи.

Жалбата е допустима, но неоснователна.

Защитата по реда на чл. 256, ал. 1 АПК се предпоставя от бездействие на административен орган по произтичащо пряко от нормативен акт задължение да предприеме конкретно фактическо действие, което не следва да се изразява в издаването на административен акт.

По делото е безспорно, че жалбоподателката е сред наследниците на Л. М. М., както и че определените обезщетения за отчуждените с Решение 130/17.02.2023 г. и Решение № 588/12.08.2024 г. на Министерски съвет на Република България ПИ 12084.2709.4 по КККР и ПИ с идентификатор 49206.2655.1027 КККР, собственост на наследниците на Л. М. М., са преведени по сметка на областния управител на област С.. По делото се установи и че отчуждените имоти са предмет на съдебна делба, за която е образувано гр. № 37680/2016 г., по което настоящата жалбоподателка се явява ответник и което към настоящия момент не е окончателно приключило с влязъл в сила съдебен акт.

Според чл. 39, ал. 5 ЗДС обезщетението, определено в решението на МС по чл. 34а, ал. 1 или в заповедта на областния управител по чл. 34а, ал. 2, се внася от инвеститора на обекта в търговска банка по сметка на областния управител, когато съществува спор между няколко лица за правото върху дължимата сума или за права върху отчуждения имот, като в този случай банката

изплаща сумата на лицето, което установи правата си по съдебен ред. Имотът се смята за отчужден от датата, на която инвеститорът преведе по сметка на областния управител обезщетението, определено в решението по чл. 34а, ал. 1 или в заповедта по чл. 34а, ал. 2.

По отношение на отчуждените с двете решения на МС имоти, собственост на наследниците на Л. М. М., е налице неприключила към настоящия момент съдебна делба. При неяснота за размерите на квотите на всеки наследник за процесните имоти е невъзможно да бъде определен точният размер на дължимото им обезщетение. Както е видно и от разпоредбата на чл. 39, ал. 5 ЗДС, при спор между няколко лица за правата им върху отчуждения имот, до установяване на правата им по съдебен ред, обезщетението се внася в търговска банка по сметка на областния управител, както е сторено в случая. Не е налице фактическо бездействие на областния управител по задължение, произтичащо от нормативен акт. Жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на делото основателна се явява претенцията на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Същото е заявено своевременно, поради което на ответника следва да се присъди на основание чл. 143, ал. 1 от АПК вр. чл. 37 от Закон за правната помощ вр. чл. 24, изр. второ от Наредбата за заплащане на правна помощ юрисконсултско възнаграждение в размер на 102.26 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София град, 24 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Б. З. срещу областния управител на област С. с искане да бъде осъден да ѝ изплати в качеството на наследник на Л. М. М. обезщетение, дължимо съгласно Решение 130/17.02.2023 г. на Министерски съвет на Република България за отчуждаване на имоти и части от имоти- частна собственост, и Решение № 588/12.08.2024 г. на Министерски съвет на Република България за отчуждаване на имоти -частна собственост.

ОСЪЖДА Т. Б. З. да заплати на Областна администрация на област С. сумата в размер на 102.26 евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховен административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да бъде съобщено на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: